

מסורת הש"ס

(א) לקמן קרא: [ונחם ו: 1]; (ב) [לקמן קרא: א. 1]; (ג) אמר רבא, (ד) ונחם עו. ע"ש, (ה) [נפסחם עה:]; (ו) [קט. ד"ה וכו' לא]; (ז) [דף סו, א. (ח) [פרשת ו' 1]; (ח) ע"ש היטב ור"ן סי' פ' ע"ש היטב ור"ן יטוב, (ט) [ז"ל דהרסן, י' [ע"ז פד, ט. (כ) [ע"ז פ"ה ה"ב],

גליון הש"ס

תורה"ה שאני וכו' ולא שומן: מ"מ קשה להמקשן דפרקי והא אמר ר"ה ור"ה להוכיח דל' ז"ל מפעפע וקשה ממתי' זו דנעץ מרובע: ד"ה אפר וכו' אומר ר"ה דדוקא. ע"ן ע"ז נ' ע"ב תורה"ה אכל:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה שאני וכו' והרב ר"י בר ר"מ מפ"ש: (ב) ד"ה אמר וכו' שלל היה כחוס בספרים במשהו כרב:

לעני רש"י

טרישנלש"ט. חדר, מחלחל.

מוסף רש"י

תירומה כו' ואם בשל בנותן טעם. נאסרין המולין לריס (נחום ט: 13).

גיד הנשה פרק שביעי חולין

צו.

עין משפט
נר מצוה

סג א ב מ"י פט"ו מהל' מאלכות אסורות הל' נב טו"ש ע"ד סימן קה ספיק ה: סד ג טו"ש ע"ש סס ס"ח: סה ד מ"י פט"ו מהל' מאלכות אסורות הל' יא סגנ לארין קלף טו"ש ע"ד יו"ד סי' כג: סו ה מ"י פט"ו מהל' תרומות הל"ט: סז ו מ"י פט"ו מהל' מאלכות אסורות הל' כט: ז [מ"י פט"ו מהלכות מאלכות אסורות הלכה ג]:

רבינו גרשום

למימר דחלב לאוניו לא מטא אפילו הכי אסור: רב הונא בר יהודה אמר כוליא בחלבא הוה. כלומר הא עובדא בכנישתא דמעון לא גדי שבלאו בחלבו הוה דאי הוה [הכין] ודאי הוה אסור דמפעפע אלא כוליא בחלבא הוה דהכוליא לא בלעא (א) דגמרי מישב שיבי: רב אדא בר אבהא אמר כולכית באילפס הוה כלומר דג טמא שבישלו עם דיגס טהורים ואתו שאלו וכו': קפילא ארמאי. אופה כבי: מין שאניו מניו דהיתרא כו' כגון חולין ותירומה דליטעמיה כהן: דאיסורא בקפילא כגון בשר בחלב דהוא מין דשאניו מניו. מין כמינו דליכא למיקם אטעמא כגון חתיכה של נבלה שנחבשלה עם חתיכות טהורות:

(א) נאסרוהו אית מנין דאי"ב כגדי מני י"ל דמשגב שייבי ועוד דמשגב שייבי לא שייך נק בדם אכל לא שמתני' וכו'.

דבכל מקום שאנו אוסרין כדי קליפה אמאי אין אותו כדי קליפה חוזר ואוסר מה שאכלו וצענין זה יאסר הכל אלא היינו טעמא לפי שאין טעם האיסור עובר כלל יותר מכדי קליפה והרב רבי אליעזר ממי"ץ היה מחלק משום דלא אמרינן חתיכה עצמה נעשה נבלה במקצת חתיכה אלא בכל החתיכה ואין זה טעם ועוד מדע דאי לא תימא הכי אין לך צמר מותר לעולם דהא קיימא לן דכל הצמר הנמלח כשהיה צמלחו יום או יומים יש בו טעם מלח יותר ואפי"ה לא אמרינן דמלח שעל הצמר הנאסר מחמת הדם יחזור ויאסור את הצמר אלא ז"ל משום דאע"פ שנבלע בצמר טעם המלח טעם הדם שנבלע אין נבלע בו כלל:

שאני חלב דמפעפע. לכן אסור אפילו הראש והא דאמרינן (ס) נעץ מרובע על החרס וחזר אליו יטול את מקומו ותו לא היינו משום דרובע אינו מפעפע כל כך דליר בעלמא הוא * ולא שומן ואי"ת אם כן צמתיתין איכא שומן הגיד דמפעפע ואפילו נללה נמי ליסתר כוליה ונראה לר"ת דשמו של גיד אינו דמפעפע והרב (ב) ר"מ מפרש כיון דשומן הגיד לא מיתסר אלא מדרבנן דגזרו ציה אטו הגיד כשאין הגיד אוסר גם כן לא החמירו ולפירושו למאי דקיימא לן [לקמן דף ט"ז:] דלוי' בגדין צ"ט אפילו נמצא לא אוסר כמו שאין הגיד אוסר ורבינא דאסר צמון גבי הנהו אטמיהת ז"ל דקסבר דיש בגדין צ"ט כמנא דמתניתין: **ההוא בחוש**

אשאני חלב דמפעפע ובחלב אסור והאמר רבה בר בר חנה עובדא הוה קמיה דר' יוחנן בכנישתא דמעון בגדי שצלאו בחלבו ואחו ושייליה לרבי יוחנן ואמר קולף ואוכל עד שמוגיע לחלבו יההוא כחוש הוה רב הונא בר יהודה אמר כוליא בחלבה הוה ושריא רבין בר רב אדא אמר כוליא כילכית באילפס הוה ואחו ושייליה לרבי יוחנן ואמר להו ליטעמיה קפילא ארמאה אמר רבא מריש הוה קא קשיא לי הא (ב) דתניא דקדרה שבשל בה בשר לא יבשל בה חלב ואם בשל בנותן טעם תרומה לא יבשל בה חולין ואם בשל בנותן טעם בשלמא יתרומה טעים לה כהן אלא בשר בחלב מאן טעים ליה השתא דאמר רבי יוחנן סמכינן יאקפילא ארמאה הכא נמי סמכינן יאקפילא ארמאה (ג) דאמר רבא (ד) אמור רבנן בטעמא ואמור רבנן בקפילא ואמור

הוה. מפרש ר"ת כחוש הוה ולכן שרי דחלב כחוש אינו מפעפע ועי"ל כחוש הוה יש בו מעט חלב וצטל צששים: **כוליא בחלבא** הוה ושריא. לפי שהיה הקרום מפסיק ונראה שרין להסיר מן הכוליא כדי קליפה לפי שהקרום עצמו מוצלע מן החלב כדאמרינן לעיל (דף ט"ז). תמלא קרמי הוה ואי"ת ליסתר כוליא משום דמפעפע בה לובן כוליא דרבי יוחנן גופיה אסר לעיל (דף ט"ז): לובן כוליא כדאמרינן דממרט ליה וי"ל כיון דלא אסור אלא מדרבנן אינו אוסר את הכוליא: **אבר בשר בחלב מאן טעים ליה.** והא דלא פריך אמתינן [לעיל דף ט"ז:] דירך שנתבשל בה גיד הנשה מאן טעים ליה משום דמשערין ליה בצמר נלפת אכל קשה דלמתני' דפרק כל הצמר (לקמן דף קמ). דטפת חלב שפלה על חתיכת צמר אם יש בה צ"ט וכו' הוה מני למפוך וכן אמתינן דפרק צתרא דממכת ע"ז (דף ע"ג). אין צמים ומים ציין בגידין וי"ל דהתם קל לשער צ"ט אכל הכא אסר אין קל לשער מה שצלוע דקדרה אלא על ידי טעימה אי נמי דמשמע ליה דרך צרייתא על ידי טעימה איירי דומיא דתרומה דטעם לה כהן: **סמכינן אקפילא.** אע"ג דעובד כוכבים הוה לא משקר שלא יפסיד אומנתו: **אמר רבא** וכו' ואמור רבנן בס'. לקמן צ"ל כל הצמר (דף ט"ז) פסק הקוטרס כרבי יהודה דמין צמינו לא צטיל מדקס ליה רבי צשטימיה דקאמר נראין דברי רבי יהודה וכו' ושמואל נמי דאמרי תרווייהו כל איסורים שצתורה צמינו צמשהו ותינא כוותיהו דממכת עבודה זרה בצרק צתרא (דף ע"ג). ואע"ג דאפילו עלייהו רבי יוחנן ור"ל התם ותינא נמי כוותיהו שמעינן נמי לאצבי ורבא דצתראי הוה דקמו רבא ושמואל דאיתמר חלל לגו חמרא כו' צמסכת עבודה זרה פרק צתרא (דף ט"ז). וצמסכת פסקים (דף ג.) נמי פסיק רבא דלכתא חזן צומנו צין שלא צמינו צמשהו כרב וטעמא דרב צתרא התם דרב לטעמיה דלמיר כל איסורין שצתורה צמינו צמשהו ושלל צמינו גזר רב אטו צמינו צחמן משום חלל צדילי אינשי מיניה ואתו לזולוי ציה על עאל לישון הקוטרס ור"ת אומר דכל זה אינו ראייה דאין הלכה לא כרבי יהודה ולא כרבי יוחנן ולא כרב דאמר צריש ציה (דף ט"ז) וגבי שמואל כדאמר צמי שהוליאורו (ערוצין מ: 1) ורבי יהושע צן לוי נמי אית ליה לקמן (ס"ה) צשמעתין דמין צמינו נמי צטיל דיליף מזרוע צשלה דהו מין צמינו ורבי יהושע צן לוי צר סמכא הוה והלכה כמותו בכל מקום ואפילו לגבי ר' יוחנן דמשמע צפרק צתרא דמגילה (דף ט"ז) דלמיר רב פפי משמיה דרבא מצי כנישתא לצי רבנן שרי מצי רבנן לצי כנישתא אסור ורב פפא משמיה דרבא אמר איפכא וקאמר התם כותמיה דרב פפי מסתצרא דלמיר רבי יהושע צן לוי צית הכנסת מותר לעשותו צית המדרש ואע"ג דרבי יוחנן פליג עליה כדאיתא התם מייתי ראייה מר' יהושע צן לוי ומיהו ר"ת צעמא היה דוחה דהא דפליג רבי יוחנן התם דקאמר את הצית הגדול צית שמגדלין צו חמלה הם שמגדלין צו חמלה קאמר להכי מייתי מרבי יהושע צן לוי דרב פפא דלמיר איפכא לא הוה לא כרבי יהושע צן לוי ולא כרבי יוחנן ור"ה ראייה צו צתרא תנאים ואמוראים פוסק הלכה כרבי יהושע צן לוי בכל מקום וההיא דחמרא לגו חלל וחמרא חדתא צעינבי אומר ר"ת דאיכא לאוקומי צטבל ויין נסך דמודי צהו רבי יוחנן כדאמרינן צמסכת עבודה זרה (דף ע"ג): **תדע** דהא רבא גופיה אית ליה הכא דמין צמינו דליכא למיקם אטעמיה צס' ורבינו אפרים היה דוחה דהכא איירי צחמרא חדתא צעינבי וקרי ליה מין צמינו לפי שטעמם שוה ויש להם דין מין צשאניו מינו דהא רבא איל בצרק צתרא דמסכת ע"ז צצמר שמואל ואין נראה לומר כן דכיון דאלו צתרא שמואל לא היה קורא אותו מין צמינו ובהקומץ רבא (מנחות כג.) נמי קאמר רבא קסבר רבי יהודה כל מין ומינו ודבר אחר כו' מכלל דרבא גופיה לא סבירא ליה הכי וצפרק כל שעה (פסחים דף ג.) דלמיר רבא הלכתא חזן צומנו צין שלא צמינו צמשהו כרב לא אסור דמשהו כרב וכן משמע צה"ג שלא היה כחוס צספרים (ב) כרב יוחנן צצת צס מדלל היצ רבא שיעורא למילתיה צה"ג דאסור צמשהו כרב ועל פי ה"ג מונה צספרים אלא צספרים אסור פי' צנותן טעם כרבי יוחנן וצס צתורה וצס מפורש אמאי לא פסיק דלמיר כר' יוחנן וכן פסק צשאלמות דרב אחאי צרבא כרבי יוחנן ומ"מ לא היה ר"ת פוסק הלכה למעשה לחמן צפסח וכשהיו מוצאין חטה צתרגולת רותחת צפסח היה מנריך להשהותה עד אחר הפסק ואור"ת דאע"ג דתנן צבהלות (פ"ה ס"ח מ"י) צעופות וצדיגים כדי שתפול לאור ותשרף דברי ר"ש אפי' ילפינן איסור מנומאה דחשיב כמעולל הא פליג התם ר' יהודה צן צמירא וקאמר צעופות וצדיגים מעת לעת וצבל תורה הלך אחר המחמיר ואפי' גרס צמשהו כרב דילמא כרב שאני חמן דחמיר טפי דעובר צבל יראה ולא צדילי מיניה ואע"ג דקא מפרש התם טעמא דקאמר רב לטעמיה כו' רבא פסיק כרב ולא מטעמיה וטעמיה דרב משום דקסבר צעלמא דמין צמינו צמשהו וגורין צפסח שלא צמינו אטו מינו אכל לרבא אע"ג דבכל איסורין הו צנותן טעם אפי' צמינו מחמיר לאסור צפסח צמשהו אפי' שלא צמינו ועוד דצספרים ישנים לא גרסינן רב לטעמיה אלא ה"ג והא רב ושמואל דאמרי תרווייהו כל איסורין צצתורה שלא צמינו צנותן טעם ומשני רב גזר צחמן שלא צמינו אטו מינו והא דלא חשיב חמן צפסח צהדי טבל ויין נסך צצרייתא דמסייע לרבי יוחנן משום דטבל ויין נסך הוה שלא צמינו צנותן טעם וחמן אפי' שלא צמינו צמשהו ואף רבי יהודה גאון פסק דוקא צחמן קאי רבא כרב אכל צשאר איסורין הילכתא כרבי יוחנן ור"ל ועוד הציא ר"ת ראייה דצפרק התערובת (נחום ע"ט): צשמעתא (י) דחרנן סבר רבי אליעזר צן יעקב דמין צמינו צטל ומשנת ראצ"י קצ ונקי וסתמא דמנרא נמי קאמר הכי צשלי ציה (דף נ"ה): גבי ר' אבא דלמיר מי שנתערב לו קצ חיטים כו' דקאמר שפיר עבידי דלחיוו עליה דמי"ש חיטים צשעורין דלא דמין צשאניו מינו צטיל חיטין צחיטין נמי נהי דלר' יהודה לא צטיל לרבנן מיצטל צטיל משמע דהכי הלכתא ולהכי אחיבו עליה אע"ג דר' יהודה מיירי התם מכלל דרישא רבנן מ"מ רבנן התם לא איירי צמין צמינו וצה"ג של אספמיא פוסק דחתיכה צחתיתו צני"ט ומילתא דרבא דלמיר רבנן צס' אייתו לפסק הלכה וצקוטרס גופיה פסק צפרק צתרא דממכת ע"ז (דף ט"ז). צפלוגתא דלאצי ורבא אפי' רבי יוחנן צצת צנותן טעם ויין נסך דקאמר התם צמשהו * אומר ר"ת דדוקא ציין צשמנך לפני צצתורה כוכבים דלא צמתניתין ציין ומים צמים קאי ומים צמים אי אפשר להיות אלא צצתורה וצתשוצת הגאונים [צכתב יד] רבינו יוסף ט"ע מלא ר"ת יין נסך שנתנך לפני עבודת כוכבים אסור צנהא והוה צטל אפילו צאלף כמו ששנינו ואלו אסורין ואיסורין צכל צהוא וכו' מכלל דסתם י"ס ושאר איסורין חוץ מנצול ויין נסך צין צמינו צין שלא צמינו צנותן טעם וקשה ממוספתא * דקתיא אגרדמין עובד כוכבים שטעם מן הכוס והחזיר לחצית אסור קדח צמינקת ונפלה ממנו טיפה אסור מפני שטיפת יין אסורה ואוסרת צכל שהוא משמע דסתם י"ס אסור צכל שהוא וי"ל דלמיר כר' יהודה דלמיר מין צמינו לא צטיל וההיא דקנישקין דקדים ופסיק עובד כוכבים אסור צפרק צתרא דממכת ע"ז (דף ע"ג): אע"ג דלא מיתסר אלא טיפה הנוגעת צפיו דקסבר נזוק אינו חוזר מדשרי צקדים ופסק ישראל יש לפרש דהאי אסור דקאמר היינו דאסור לכתלה לעשות דאין מצטלין איסור לכתלה אי נמי למ"ד מין צמינו צכל שהוא קאמר דאסור: איכא